

[Pelle Voigt]

faktisk en forskel fra en halv time til et kvarter.

Det, jeg siger her, er, at BMEWS-anlæggene i Grønland ikke kan anvendes i et forsvar i den situation, hvor Sovjetunionen har sat et overraskelsesangreb ind. Det kan de ikke af den enkle grund, at så vil de være bombet, de vil ikke eksistere længere. De har kun én funktion, nemlig i den situation, hvor man fra vestlig side retter et overraskelsesangreb mod Sovjetunionen, og hvor BMEWS-anlæggene i en senere fase kan anvendes til det, de er gode til: meget præcist at spore de få tilbageværende sovjetiske raketter, som måtte have overlevet det første slag, med henblik på at likvidere dem. Som et defensivt våben, som noget, der skal anvendes i et andet slag, vil BMEWS ikke egne sig af den simple grund, at til den tid eksisterer de ikke længere.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Altså, jeg tror, vi bør komme lidt efter hr. Pelle Voigt. Jeg synes, hr. Pelle Voigt omgås sandheden på en ganske fantastisk selektiv måde.

Nu hører vi altså, at disse våben kan anvendes på en offensiv måde. Hvorfor oplyser hr. Pelle Voigt, der er så uhyre belæst – jeg har stort set aldrig hørt nogen her i denne sal, der er så belæst – ikke, at man fra andre synsvinkler betragter disse installationer som noget af det mest krigsforebyggende, idet de dag ud og dag ind i denne tid bruges til at konstatere, at Sovjetunionen ikke sender raketter af sted, og at alle de fredsforhandlinger, vi har haft, og de nedrustningsdrøftelser, vi har nu, handler om disse ting? Hvordan kan hr. Pelle Voigt – jeg kan forstå folk, der ikke læser bøger og ikke overdynger os med ligegyldige citater, ligegyldige, fordi de ikke kan huske så mange ting og sidder og skriver dem op – tillade sig ikke at nævne den anden side af det?

Arentoft (FP):

Lige siden denne forespørgsel blev fremmet og jeg blev udpeget som ordfører, har jeg selvfølgelig spekuleret på min ordførertale, og hver gang har jeg tænkt på de gange, jeg har været i Thule. Jeg har nemlig i min

søofficerstid været så heldig at være i Thule 5 gange, og jeg er lige ved at tro, at jeg er det folketingsmedlem, der har været der flest gange, måske bortset fra hr. Søgaard, der måske i sin forsvarsministertid har været der flere gange.

Rent tjenstligt har jeg været der 5 gange.

Første gang var i 1949, da der overhovedet ikke var drømt om Thulebasen, og hvor der lå den lille koloni, som Knud Rasmussen grundlagde i 1922, inde i bunden af fjorden, og hvor vi med møje og besvær besteg det karakteristiske Thulefjeld. Anden gang var i 1951, lige efter at konvojerne var kommet og man var begyndt at bygge de mange olietanke, og hvor vi boede i disse forede telte. Andet var der ikke.

Dette foregik, mens jeg var adjutant i Grønnedal fra 1951 til 1953.

De to næste gange vi var deroppe, i 1952 og 1953, var man allerede i gang med at bygge de såkaldte køleskabshuse. Det er huse, som er lavet af 2 lag aluminium med for imellem, og som står på stylder, og det er noget af det, der undrer de fleste, der kommer til Thule, at husene står på stylder. Det skyldes faktisk den erfaring, man havde gjort på den danske vejstation, at om vinteren, når man fyrede op, så gik der også varme nedad, og det medførte, at huset vippede på grund af permafrosten. Der er nemlig konstant frost ca. 1 fod under jordoverfladen i Thule. For at undgå det har man bygget husene på stylder, sådan at vinden kan blæse ind under dem og man altså ikke får optøning af jorden, så husene står og vipper. At der så opstod et problem med hangarerne, for dem kunne man selvfølgelig ikke sætte på stylder, er en anden sag, men det problem løste man ved at lægge store ventilationsrør under hangarerne, som man blæste kold luft igennem.

De to sidste gange vi var deroppe, altså i 1952 og 1953, var radarstationerne bygget, og det var noget exceptionelt. Radaren var relativt ny på det tidspunkt, og at man havde dem dækket af disse store kupler, var også noget nyt. I det hele taget var radar i Grønland noget nyt, og vi fik lov at se alt, både kommandostation og radarstationer og alt muligt andet.

Sidste gang jeg var deroppe, det var med en subcommittee under North Atlantic Assembly, var i 1979, altså for ikke så forfærdelig længe siden. Da var i øvrigt hr. Lasse